

Arrest

nr. 150 201 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 25 oktober 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 26 april 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2009 werd ingediend door .

N.(...), A.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

Reden (en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij de firma T&M Construct. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 06.09.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het verkrijgen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkene beroept zich ook op art. 8 van het EVRM. Dit artikel is hier evenwel niet van toepassing daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (hij is werkbereid, heeft Nederlands geleerd, heeft sociale bindingen en legt getuigenverklaringen en attesten voor) dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Hij zou sinds 2003 ononderbroken in België verblijven. Toen hij naar België kwam, moet hij geweten hebben dat zijn visum beperkt was tot drie maanden. Hij heeft tot onderhavig verzoek geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Ook heeft hij in 2008 twee keer een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, waar hij geen gevolg heeft aan gegeven. Betrokkene heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze reden kan de integratie van betrokkene ónmogelijk een grond tot regularisatie zijn.”

1.3. Eveneens op 25 oktober 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan ook op 26 april 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van N.(...), D.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

N.(...), A.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit: Algerije

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980;

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft telkens in de stukken van het administratief dossier vermeldt dat verzoeker de Algerijnse nationaliteit heeft.

Zelfs in het brief van het Vlaamse Gewest dd. 06.09.2012 vinden we terug dat er bij de gegevens van verzoeker Algerijnse nationaliteit vermeldt staat;

De arbeidskaart werd aan verzoeker geweigerd doordat de firma TM Construct, sinds zijn oprichting maart 2010 vaak werknemers kort tewerkstelt en bij vernieuwing van de arbeidskaarten bleek uit de overgemaakte loonstaten dat hun loon meestal lager ligt dan het wettelijk minimumloon. Hierdoor is aan de tewerkstelling geen inkomsten verbonden die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of die van zijn gezin te voorzien.

Deze brief werd verstuurd naar de firma bvba TM Construct, die op zijn beurt niet in beroep is gegaan tegen deze beslissing.

Bijgevolg kon verzoeker niet op de hoogte zijn van de administratieve situatie van de firma TM Construct., kan hem niks verweten worden. Bij de regularisatieaanvraag moest hij een arbeidscontract kunnen voorleggen, hetgeen hij ook heeft gedaan. Dat het Vlaamse Gewest in zijn beslissing vermeldt dat de firma vaak werknemers kort tewerkstelt, gaan we ervan uit dat de situatie wordt veralgemeend en dat aan verzoeker niet eens de kans wordt gegeven om te starten.

Verzoeker is hiervan niet op de gebracht, zodat hij op zoek kon gaan naar een andere werkgever en binnen een redelijk termijn een andere contract kunnen voorleggen voor de aanvraag van zijn arbeidskaart B.

Zelfs op het bevel om het grondgebied te verlaten vinden we terug dat er weeral een verkeerde nationaliteit is vermeldt, met name de Algerijnse nationaliteit.

We vinden in het administratief dossier dat de beslissing van 25.10.2012 ook al werd betekend op 13.03.2013 aan verzoeker maar dat deze na enige tijd werd ingetrokken, zonder de vermelding waarom de beslissing werd ingetrokken, werd dezelfde beslissing nogmaals aan verzoeker betekend op 26.04.2013

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

"De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

*'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.
De ambtenaren hebben telkens de nationaliteit van verzoeker op de helft van de administratieve documenten verkeerd vermeld, terwijl verzoeker bij zijn regularisatieaanvraag een kopie van zijn Marokkaanse nationaliteit heeft toegevoegd. Ook bij de beslissing van de arbeidskaart B werd de verkeerde nationaliteit vermeld.*

*'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.I.F. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)
De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.*

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. IV., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het eerste en het tweede middel worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Verzoeker klaagt zich in de eerste plaats over het feit dat de tweede bestreden beslissing een onzorgvuldigheid bevat met betrekking tot zijn nationaliteit. Verzoeker wijst erop dat verkeerdelijk wordt vermeld dat hij van Algerijnse nationaliteit is. De Raad treedt verzoeker op dit punt bij, maar ziet niet in op welke wijze verzoeker door deze materiële misslag in zijn belangen zou worden geschaad. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verwarring omtrent zijn nationaliteit. Bij zijn interceptie bij een poging tot winkeldiefstal in 2008, waarvan een administratief verslag werd opgesteld en naar aanleiding waarvan hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, verklaarde verzoeker aan de politiediensten van Algerijnse nationaliteit te zijn. De materiële misslag in het bevel om het grondgebied te verlaten kan bijgevolg geen basis vormen om de tweede bestreden beslissing te vernietigen.

3.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiemarge (RvS 16 april 2012, nr. 8351 (c)).

De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of visum en vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, (...) moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, (...) bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

3.8. Verzoeker betoogt dat hem niet kan worden verweten dat aan de firma TM Construct een arbeidsvergunning werd geweigerd en dat laatstgenoemde hiertegen niet in beroep ging. De Raad stelt vooreerst vast dat de beslissing met betrekking tot de arbeidsvergunning niet het voorwerp vormt van onderhavig beroep, waardoor de kritiek van verzoeker op de overwegingen van de Dienst Arbeidsmigratie van het Vlaamse Gewest *in casu* niet dienstig is. Uit het aangetekend schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 augustus 2011, waarbij bevestigd wordt dat verzoeker een arbeidscontract heeft voorgelegd, blijkt dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats”*. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar *“een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 06.09.2012”* waaruit blijkt dat *“de aanvraag voor het*

verkrijgen van een arbeidskaart B geweigerd werd". Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in dit te weerleggen, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon oordelen "dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden". Verzoeker maakt niet in het minst aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan.

3.9. Verzoeker klaagt zich vervolgens over het feit dat een eerdere beslissing van 25 oktober zou zijn ingetrokken zonder verdere motivering. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat deze eerdere beslissing, waarin de naam van verzoeker blijkbaar onjuist was gespeld, in zijn rechten heeft doen ontstaan. Deze beslissing was voor het overige identiek aan de beslissing die op 26 april 2013 aan verzoeker werd betekend, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris deze steeds en ongeacht het al of niet regelmatige karakter ervan, kon intrekken.

3.10. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.11. In een derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

"Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé en familieleven.

Verzoeker verblijft sedert 2003 in België. Verzoeker heeft zich duurzaam lokaal verankerd door Nederlandse lessen te volgen, zijn sociale banden en zijn kans op tewerkstelling.

Verzoeker spreekt reeds perfect de Franse taal, daar hij in Antwerpen woont wenst hij ook de Nederlandse taal perfect te beheersen en heeft hij zich derhalve ingeschreven voor een cursus Nederlands.

Verzoeker is geïntegreerd in België en de sociale omgeving van Antwerpen. Dit blijkt uit het aantal vriendschappen die hij reeds heeft opgebouwd. Verzoeker heeft hiervan de nodige getuigenverklaringen voorgebracht bij zijn regularisatieaanvraag.

Verzoeker verblijft al meer dan 9 jaar in België.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

"(...) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

"le paragraphe 1 er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ;

qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. » (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

« L'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le

domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

"Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée" et que « une telle ingérence n 'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker hier al meer dan 9 jaar verblijft en hier zijn privé-leven heeft ontwikkeld. En al een hele vriendenkring heeft opgebouwd schendt men artikel 8 van het EVRM."

3.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'privé-leven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin vreemdelingen verblijven deel uitmaken van de notie 'privé-leven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63).

3.13. De Raad stipt aan dat de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127 708). Verzoeker verwijst weliswaar naar zijn verblijfsduur van 9 jaar, zijn kennis van de Franse taal en zijn bereidheid om Nederlands te leren, zijn integratie en vriendschapsbanden, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet aantoonde dat zijn sociale bindingen, die grotendeels op blote beweringen en weinig betrouwbare verklaringen berusten, van die aard zijn dat er voor de overheid een positieve verplichting zou bestaan om dit recht op privé-leven, dat werd opgebouwd in een periode van illegaal verblijf, te handhaven.

3.14. Er kan geen inmenging in het recht op privé-leven worden vastgesteld. Een schending van artikel 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN